

ikke følge enten den ene eller den anden Retning. Vi have ikke kunnet se nogen Grund til, fordi man her har et Statsregnskab, hvor det gjælde i større Omfang end ellers, at Regjeringen har maattet handle paa sit eget Ansvar efter tilbørligt Hensyn til Statens Tærv, at man derfor skal følge andre Regler end dem, man ellers følger ved Behandlingen af Statsregnskaberne; det har hidtil ingenlunde været Reglen, at der, blot fordi en Udgift enten efter sin Art eller i kvantitativ Henseende gaar ud over Finantsløven, skal tages Forbehold, skal gives den Karakteren „påsæfer“ eller „ikke påsæfer“. Det har man hidtil ingenlunde gjort. I Reglen har man anset det for tilstrækkeligt til at værne om Rigsdagens Myndighed og dens Indflydelse paa det finantsielle Omraade, at der under Behandlingen enten af Statsrevisorerne eller af Udvalgene enten i Landsthinget eller Folkethinget er blevet gjort opmærksom paa, at Regjeringen har været udenfor de givne Bevillinger. Det er kun, naar der har været særlig Grund tilstede, at man har ment, at man maatte tage et Forbehold, og det er kun undtagelsesvis, at saadanne særlige Grunde have været tilstede. En Grund til at tage et Forbehold er den, at man siger: Regjeringen har afholdt Udgifter, som laa udenfor Finantsløven, altsaa her udenfor den midlertidige Finantslov. Det kan være en Grund til at tage et Forbehold; men man har ingenlunde altid gjort det. Det er videntligvis kun flet af denne Grund alene, naar der har været Tvivl om Grændsen. I det foreliggende Tilfælde behøves det imidlertid slet ikke at tage Forbehold af denne Grund, thi her er maalt fra alle Sider fuldstændig enig om, at hvad der falder udenfor den midlertidige Finantslov, har Regjeringen ikke havt Lovhjemmel til at udgive. Det er Noget, som man slet ikke i mindste Maade kan være i Tvivl om. Altsaa, af det Hensyn behøves der ikke at tages Forbehold, det, som Tvivlen maa dreie sig om, er, om en eller anden Udgift falder udenfor den midlertidige Finantslov eller ikke. Men det, som i saa Henseende behøves, er, at der gjøres opmærksom paa, at det ingenlunde er klart, om den enkelte Udgift falder ind under den midlertidige Finantslov. — Den anden Grund, hvorfor man stundom tager Forbehold, er, at man finder, at det ikke er hensigtsmæssigt, at Regjeringen har afholdt denne Udgift, at den ikke burde have afholdt den. Det er en Betragtning, som ikke let kan komme frem med Hensyn til de 44 først omhandlede Udgiftsposter. Om disse have nemlig begge Thing været enige, at de burde afholdes. Folkethinget har ved-

taget dem, Landsthinget har vedtaget dem. Regjeringen maa derfor kunne sige, at naar den tillige finder dem hensigtsmæssige, maa de ogsaa være det. I ethvert Tilfælde maa man gaa ud fra, at Rigsdagen vil finde dem hensigtsmæssige og ikke vil formulere noget Ansvar paa Grund af deres Afholdelse. Man kunde nok her komme med den Indvending: Ja fordi en eller anden Udgift er bleven vedtaget, deraf følger ikke absolut, at den er hensigtsmæssig; det er Noget, der hedder Kompromis; den enkelte Udgift maa ses under Belysning af hele Finantsløven; man tager stundom en eller anden Udgift med for at faae en Finantslov. Men dette gjælder ikke om en eneste af de her omhandlede Udgifter; det er netop alle saadanne Udgifter, som ere blevne vedtagne først i Folkethinget, og som det har fundet at bære hensigtsmæssige, og som altsaa vilde være blevne Bestanddele af Finantsløven, hvis Landsthinget havde villet tage denne uforandret, saaledes som Folkethinget havde vedtaget den. Vi kunne derfor heller ikke af dette Hensyn se, at der er nogen Grund til at tage noget Forbehold, saameget mere, som heller ikke nogen af Statsrevisorerne have gjort Indvendinger mod en eneste af dem som hensigtsmæssig. Men saa kommer den 3die Grund, hvorfor der stundom tages Forbehold; man siger: Ja, Udgifterne kunne være meget gode og meget hensigtsmæssige, men Regjeringen burde dog have ventet, Regjeringen burde ikke have afholdt denne Udgift uden at have Lovhjemmel derfor. Det bliver maaste nærmest dette Synspunkt, under hvilket i det Mindste de to af Revisorerne, Høgsbro og Hørup, have gjort deres Indstillinger. Der findes i det Mindste ved enkelte af disse Udgifter Udtalelser, hvori de synes tilfulde at billige Udgifterne i Realiteten, medens de mene, at Regjeringen dog ikke burde have afholdt dem, fordi den ikke havde Lovhjemmel dertil. Men Saadant kan man dog fornuftigvis ikke gjøre gjældende. Man kan dog fornuftigvis ikke ville paastaa, at Regjeringen ikke skulde have afholdt andre Udgifter end de løbende Udgifter. Den Gang Loven af 1ste April 1881 kom, var Meningen jo ingenlunde den, at der i hele Finantsaaret ikke skulde afholdes andre Udgifter end de løbende. Naar saa Rigsdagen var Skyld i, at der ikke kom nogen Finantslov, fordi man ikke kunde blive enig om den, var der intet Andet at gjøre for Regjeringen end paa sit eget Ansvar at afholde de Udgifter, som Hensynet til hele Statens Styrelse fordrer. Naturligvis har Regjeringen ogsaa været sig dette fuldt bevidst. Dermed vil jeg ikke sige, at